

Arrest

nr. 112 142 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 16 september 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 september 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 maart 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn in 1990 in Kandahar-stad, Afghanistan. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtu van etnie en soennitisch moslim van religie. Voor uw vertrek woonde u in het 2de district van Kandahar-stad samen met uw ouders en twee jongere broers. Uw oudere broer en zus woonden elders in Kandahar.

Sinds 2008 had u een winkel van plastic tanks die u door de jaren heen uitbreidde. In 2012 werkte u vanuit verscheidene panden in Kandahar-stad en had u soms grote contracten met verscheidene logistieke bedrijven. Zij werkten samen met buitenlandse NGO's en legerbases en gebruikten de plastic tanks voor bouwprojecten daar.

Rond maart 2012 werd u op uw telefoon gebeld. Men sprak u aan over uw zaken en vroeg u waarom u met de Amerikanen samenwerkte. U dacht dat iemand jaloers was op uw winkel en nam het niet serieus. U beledigde de man en legde af. Rond eind april-begin mei kreeg u echter een dreigbrief van de taliban waarin men eiste dat u met uw zaak zou stoppen. U besprak de brief met uw vader en jullie begonnen te denken over wat gedaan zou kunnen worden. In deze periode verkocht u niet veel meer aan de logistieke bedrijven. Begin juni kreeg u een tweede brief. Hierin werd verwezen naar de twee vorige waarschuwingen en stelden de taliban vast dat u geen gehoor had gegeven aan hun eerste waarschuwingen en verklaarden ze dat u vermoord zou worden. Na deze brief ontvangen te hebben besloot u uw winkel op te doeken buiten het pand bij uw huis, want daar was een politiecontrolepost vlakbij wat meer veiligheid gaf. U meldde bij de politie dat u dreigbrieven kreeg en men gaf u een document ter bevestiging van de klacht. Op 23 augustus 2012 werd u echter beschoten in uw auto. U was op weg naar uw pand in Dabar Pul, toen u merkte dat een motor met twee mannen u volgde en probeerde in te halen. Een van de mannen begon te schieten met een pistool, maar u kon weggrijden. U meldde dit incident eveneens aan de politie en kreeg daar een verslag van. Hierna besloten u en uw vader dat u het land moest verlaten. Uw vader begon een smokkelaar te zoeken. Via een vriend vond hij die en zo verliet u op 23 augustus 2012 Afghanistan. De prijs voor de reis was USD 18000. Uw vader maakte dat geld via een geldwisselaar over toen u op het vliegtuig stapte. Per vliegtuig reisde u van Pakistan via Dubai naar een u onbekend land en van daar werd u per auto naar België gebracht. Onderweg kwam u geen controle tegen. In België vroeg u op 17 september 2012 asiel aan. Ter ondersteuning van uw relaas legde u voor: veertien foto's, uw taskara, twee dreigbrieven van de taliban, vier visitekaartjes, drie handelsdocumenten, twee politieverlagen, papier met hoofding van de winkel en een omslag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen:

Ten eerste doet de opeenvolging van de gebeurtenissen, zoals u ze beschreef, vreemd aan, en wel hoofdzakelijk de lange periodes tussen het telefoongesprek, de eerste brief, de tweede brief en de aanval. U zei dat het telefoongesprek plaats had een of twee maanden voordat de eerste brief kwam [zie gehoorverslag CGVS dd. 29/01/2013, p. 15]. De eerste brief is gedateerd op 10 sawr 1391, wat overeenkomt met 29 april 2012. Men zou u dus gebeld hebben in maart 2012. De tweede brief is gedateerd op 15 saratan 1391, wat overeenkomt met 5 juli 2012 [zie dreigbrieven, toegevoegd aan het administratief dossier en zie CGVS p. 14]. De aanval gebeurde op 25 ramadan [zie CGVS p. 16, wat overeenkomt met 13 augustus 2012]. Na elke gebeurtenis verstrijkt dus een maand of meer voordat de taliban de volgende stap zetten en de periode tussen het initiële telefoongesprek en de uiteindelijke aanval bedraagt zo'n vijf maanden. Het is opmerkelijk dat de taliban enerzijds de moeite zouden nemen om u te bedreigen, maar het dan anderzijds zo onsystematisch zouden aanpakken. Vooral de maandlange pauze tussen de tweede brief, waarin ze concreet verklaren u te zullen vermoorden, en de uiteindelijke moordpoging, is opmerkelijk. Het lijkt niet logisch dat, een keer het besluit u te vermoorden werd genomen, ze zo lang zouden dralen om hun voornemen uit te voeren. De door u geschetste handelswijze van de taliban kan, het voorgaande in acht genomen, dan ook niet overtuigen.

De vermelde tweede brief is ook op zich al problematisch: het moet namelijk in acht worden genomen dat men in deze brief niets meer van u eist. Men verklaart eenvoudigweg dat u geen gehoor gaf aan de eerdere oproepen en dat u dus vermoord zal worden [zie CGVS p. 15]. Dit komt in feite neer op een waarschuwing en het is vanzelfsprekend niet aannemelijk dat de taliban op die wijze hun eigen acties zouden compromitteren. Hiermee geconfronteerd antwoordt u dat u het niet weet en vervolgens dat het misschien hun wet is. Dit kan echter niet overtuigen, omdat het niet logisch is [zie CGVS p. 20].

U kan ook niet verklaren waarom de taliban u precies in de eerste helft van 2012 begonnen te bedreigen. Een concrete aanleiding kon u er niet voor geven [zie CGVS p. 18]. U had de winkel al vier jaar en u stelde zelf dat uw tanks zelfs al drie jaar geleden naar NGO's gingen, weliswaar nog niet zoveel als later, zonder problemen [zie CGVS p. 15]. U oppert dat de sector onder de aandacht van de taliban kwam sinds de opening van een grote fabriek van plastic tanks [zie CGVS p. 15], maar het is niet logisch, temeer er naar uw zeggen geen aanwijsbare reden is, waarom ze net uw winkel zouden beginnen te viseren.

Ten tweede zijn uw reacties op de verscheidene gebeurtenissen niet aannemelijk: aan de telefonische waarschuwing schonk u niet veel aandacht, maar toen de eerste brief kwam nam u het

probleem wel serieus. U sprak erover met uw vader en jullie "dachten over wat te doen en wat niet te doen" [zie CGVS p. 18], maar ondernamen nog niets concreets, ondanks dat u de waarschuwing serieus nam. U was zich ervan bewust dat het de verkoop aan de logistieke bedrijven was die u in de problemen bracht [zie CGVS p. 15] en dit viel ook op te maken uit de brief [zie CGVS p. 14]. In de maand nadat u die brief kreeg verminderden uw verkopen aan de logistieke bedrijven, maar u stopte er niet helemaal mee: u verkocht nog twintig tanks van duizend liter voor gebruik in de bouw van een school door een NGO [zie CGVS p. 19].

Vervolgens, na de tweede brief, wilde u uw winkel grotendeels sluiten [zie CGVS p. 18-19]. Zo lijkt het alsof u de tweede brief als een verdere dreigbrief beschouwde en niet als de terdoodveroordeling die het feitelijk is, wat toch wel opmerkelijk is [zie CGVS p. 15].

Ook wanneer u het heeft over uw contacten met thuis handelt u niet als iemand die zijn land heeft moeten achterlaten o.w.v. doodsbedreigingen. U stelt gevraagd te hebben hoe ze het stelden, waarop uw familie antwoordde dat alles ok was [zie CGVS p. 21]. U gaf niet aan verder navraag te hebben gedaan over uw problemen en of zij er nog last van hadden ondervonden en of ze er nog nieuws over hadden. Uw nonchalance wekt, en dat hoeft geen betoog, verbazing.

Opvallend is eveneens dat u nergens in uw gehoor blijkt gaf dat u raad of informatie vroeg toen uw problemen zich begonnen voor te doen. Uw zakenpartners waren nochtans evidente personen om naartoe te stappen, vooral uw vriend bij wie u voordien werkte en die al ervaring had met de taliban, want enkele van zijn chauffeurs werden vermoord [zie CGVS p. 17].

Verder rijzen er enkele vragen bij uw reisweg. Het is opmerkelijk dat u wel weet dat uw eerste vlucht u2 naar Dubai bracht, maar dat u geen idee hebt naar welke luchthaven u bij uw tweede vlucht reisde [zie CGVS p. 10-11]. Dit moet nochtans op uw ticket gestaan hebben, geafficheerd zijn geweest bij de boarding en het moet in ieder geval duidelijk zijn geworden bij aankomst. Hiernaast is het ook opvallend hoe weinig u weet over de identiteit van het paspoort waarmee u reisde: u "denkt" dat het een Pakistaans paspoort was, maar de naam weet u niet [zie CGVS p. 10-11], hoewel u het paspoort wel zelf hebt moeten tonen [zie CGVS p. 11]. Het is niet aannemelijk dat men u niet beter zou hebben geïnformeerd, want het spreekt voor zich dat u bij een identiteitscontrole heel snel door de mand zou zijn gevallen, wat ook uw reiskompanen in de problemen had kunnen brengen.

Tenslotte moet gezegd worden dat het gewoonlijk niet mensen met een profiel zoals het uwe zijn die door de taliban geïdende worden. Individuen die rechtstreeks door buitenlandse troepen en buitenlandse NGO's worden tewerk gesteld kunnen ernstig gevaar lopen. Werknemers van logistieke bedrijven die de buitenlandse aanwezigheid ondersteunen, zoals degenen waar u mee samenwerkte, kunnen ook aan reële risico's zijn blootgesteld. U staat echter nog een schakel verder van de overheid en de internationale troepen: u levert namelijk niet-militaire goederen aan bedrijven en die leveren op hun beurt aan buitenlanders [zie CGVS p. 8-9]. U verklaarde uw problemen door te zeggen dat de taliban dachten dat "als ik de tanks niet aan de bedrijven geef, hoe kunnen de buitenlanders hen krijgen?" [zie CGVS p. 20]. Bedrijven die zoals u met logistieke bedrijven werken vormen echter, en zo is algemeen geweten, een zeer grote groep en het is niet waarschijnlijk dat de taliban hen allemaal zou proberen te viseren. Het is belangrijk te benadrukken dat u nooit rechtstreeks in contact stond met buitenlandse militairen of buitenlandse NGO's en dat het de logistieke bedrijven waren die het transport verzorgden [zie CGVS p. 8, 13]. U kon geen reden aanreiken die zou verklaren waarom precies u wel bedreigd zou zijn geworden. Deze overwegingen ondergraven vanzelfsprekend de waarschijnlijkheid van uw relaas.

De twee dreigbrieven en de twee politieverlagen hebben slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen in een coherent en geloofwaardig verhaal, wat hier niet het geval is. De overige documenten ondersteunen uw identiteit en uw werkzaamheden, beide elementen die door het CGVS op zich niet in vraag worden gesteld. De omslag heeft geen toegevoegde waarde voor het relaas. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaanvraag en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

U verklaarde afkomstig te zijn van Kandahar, hetgeen door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS echter dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. Aangezien u capabel was om binnen vier jaar in Kandahar uit het niets een uitgebreide en succesvolle zaak op te bouwen met meerdere panden en verscheidene werknemers [zie CGVS p. 10, 18], en aangezien u Pashtu en redelijk wat Dari beheerst, kan lezen en schrijven, wat Engels kan en met de computer kan werken [zie CGVS p. 5, 6], mag men dan ook oordelen dat u in staat bent om ook elders in een van de stedelijke gebieden in Afghanistan een leven op te bouwen. In casu dient dus de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". Verzoeker betoogt hierbij als volgt:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Geneve, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen

van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoekers;

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn huidige aanvraag tot asiel heeft ingediend op 17 September 2012.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaring van verzoeker met betrekking tot de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan onvoldoende aantonen dat verzoeker vervolging riskeert omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Dit strookt evenwel niet met de werkelijkheid. Verweerster gaat uit van de verkeerde veronderstellingen. Uit wat volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst te verlaten.

- Opeenvolging van gebeurtenissen

Verweerster vindt de lange periodes tussen het telefoongesprek, de brieven en de aanval vreemd.

Verzoeker kan niet in het hoofd kijken van de taliban. Hij had geen rechtstreeks contact met hen, hij onderhandelde niet met hen. Hij kreeg enkel de bedreigingen. Verzoeker heeft de feiten waarheidsgetrouw weergegeven.

- 2de brief

Verweerster vindt het vreemd dat er in de tweede brief niets meer van verzoeker geest werd.

Opnieuw: verzoeker kan opnieuw alleen maar gissen naar de beweegredenen van de taliban.

Na de eerste brief was verzoeker, in samenspraak met z'n vader, reeds van plan om de zaak te stoppen en op het moment van de 2de brief waren verschillende opslagplaatsen al leeg.

Misschien wist de taliban dat verzoeker bezig was met het stopzetten van z'n activiteiten. Bijgevolg konden ze dit ook niet meer van hem eisen maar misschien vonden ze dat het niet snel genoeg ging voor de Taliban.

- Moment van start van bedreigingen

Verweerster vindt het niet logisch dat verzoeker na drie jaar opeens bedreigd werd.

In het begin was de zaak van verzoeker veel kleiner. Het derde jaar had hij goed uitgebreid, door een tweede en een derde magazijn te openen. Op dat moment is de zaak van verzoeker waarschijnlijk in het oog gekomen van de Taliban.

"Volledig te stoppen of te stoppen verkopen aan buitenlanders?"

In het begin verkocht ik kleine tanks aan huizen en families. Ik kreeg daar geen brief voor. Toen ik tanks begon te verkopen aan NGO's en buitenlandse organisaties, kreeg ik die brief.

Hoe lang verkocht u aan grotere projecten?"

Ik verkocht zelfs drie jaar geleden aan buitenlandse NGO's, maar dat was niet groot. Een of twee of drie tanks. Niemand lette erop, maar sinds dat grote bedrijf opende, gaf iedereen aandacht aan de zaak. "

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 14-15)

- Reacties van verzoeker op de gebeurtenissen

Verweerster vindt het vreemd dat verzoeker niet rapper stopte na de eerste brief.

Men kan niet zomaar stoppen met een bedrijf. Ook in tijden van oorlog en bedreigingen moet men zien te overleven. Verzoeker moest bovendien ook zorgen voor z'n ouders, in het bijzonder voor z'n vader want die is al lange tijd ziek.

"Mijn vader is ziek, hij heeft maagziekte. "

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 4)

Na de eerste brief is verzoeker de bedreiging beginnen ernstig nemen. Op dat moment heeft hij z'n auto verkocht maar heeft hij nog niet z'n volledige stock van de hand gedaan.

"Met de volledige zaak?"

Na de tweede brief besloten we met ons werk te stoppen en vooral met het 9e district. We wilden een winkel hebben voor ons huis om een inkomen te hebben en daar was ook een politiecheckpoint voor onze winkel. Misschien kon dat helpen, hoewel het niet veilig is.

(...)

Dus u wilde alles sluiten buiten de winkel aan uw huis, nam u al stappen om dat te doen voor u Afghanistan verliet?

Na de tweede brief verkocht ik mijn auto. Ik was bezig met het werk te stoppen. Hoe te stoppen en aan wie ik die zaken zou geven. Ik was daarmee bezig toen ik werd aangevallen. Ze hebben sterke inlichtingendienst. "

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 19)

Verzoeker reageerde niet na het eerste telefoontje omdat hij dacht dat het een grapje was van een vriend of iemand van de concurrentie. Dat gebeurt namelijk geregeld in Kandahar.

"Wat zeggen ze?"

Ik kreeg een telefoon. Ik dacht dat het mijn vriend was die een grap uithaalde, dus ik blokkeerde hem. Hij sprak en ik zette hem af. Na de telefoon kreeg ik de brief. In de brief stond, we belden je, maar je gehoorzaamde niet. We vragen je te stoppen de tanks te verkopen."

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 14)

"Vond u het grappig of was u geïrriteerd?"

In Afghanistan, vooral in Kandahar, is dit type lastigvallen, gebeurt. Als je een goede zaak hebt, zal een vriend of iemand bellen en je bedreigen. Dat betekent dat ze jaloers zijn. Daarom nam ik dat niet serieus. "

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 17)

Na de tweede brief dacht verzoeker dat het sluiten van z'n zaak de doosbedreiging zou afwenden. Verzoeker heeft dan eerste het magazijn opgeruimd en vervolgens heeft hij de goederen dichterbij huis gebracht. Op dat moment is hij aangevallen.

- Contacten met thuis

1.

Verweerster vindt het vreemd dat verzoeker niet meer vragen stelde aan z'n familie over z'n problemen. De vader van verzoeker is ziek en ligt thuis. De familie van verzoeker wil hem niet alles vertellen om hem niet te ongerust te maken. Na de negatieve beslissing van verweerster heeft verzoeker z'n neef laten weten dat hij zou worden teruggestuurd. Deze zei hem dat hij niet naar huis mag komen want de situatie blijft gevaarlijk in Kandahar.

Op 25 oktober 2012 was er immers nog een aanslag. Er werd een handgranaat gegooid naar waar vroeger een magazijn was van verzoeker. Deze wordt momenteel verhuurd aan een bakkerij. Hieruit blijkt dat men verzoeker nog steeds viseert.

Er werden ook handgranaten gegooid in het magazijn waar er nog watertanks stonden. Dit is een magazijn zonder poort. Bij deze geraakten 2 mensen en 1 politieagent gewond.

2.

Verweerster merkt op dat verzoeker geen raad vroeg bij z'n zakenpartners.

Verzoeker heeft inderdaad enkel met zijn vader overlegd. Hij wist ook niet wie hij kon vertrouwen. Tegenwoordig is de Taliban overgeïnfiltreerd en zijn ze niet zo gemakkelijk herkenbaar meer.

"Was u zeker dat het Taliban waren?"

Tegenwoordig is het moeilijk hen te herkennen. Vroeger hadden ze lange baarden. Nu heb je ook Taliban zonder baarden. Bvb in het leger, vaak worden Amerikanen aangevallen door het leger. "

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 20)

- Reisweg

Verweerster vindt het vreemd dat verzoeker niet weet wat de tweede bestemming was en wat de gegevens van het paspoort waren.

Verzoeker had nog nooit met het vliegtuig gereisd. Hij weet echt niet welke de tweede luchthaven was. Het stond in verschillende talen.

Verzoeker blijft bij z'n verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij verweerster. Het was een groen paspoort. Hij moest van de smokkelaar zeggen dat hij op business trip ging. Hij moest naast het paspoort nog verschillende documenten tonen. Volgens de smokkelaar was dit voldoende. Smokkelaar heeft verzoeker 100 procent verzekerd dat er geen vragen zouden gesteld worden.

Het is van algemene kermis dat asielzoekers niet alle informatie over hun reisweg durven vertellen uit angst voor de smokkelaar. Deze willen natuurlijk angstveilig de smokkelroutes verborgen houden en de paspoorten die ze gebruiken. Zij dreigen er dan ook steeds mee de familie van de asielzoeker iets aan te doen als ze deze informatie doorgeven aan de autoriteiten.

Ondanks dit gegeven heeft verzoeker heel wat details gegeven over z'n reisweg en de smokkelaar: o.a. z'n naam, de duur van de reis, de prijs van de reis... (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 11-12)

- Profiel verzoeker

Volgens verweerster heeft verzoeker niet het klassieke profiel van iemand die door de Taliban bedreigd worden aangezien hij niet militaire goederen leverde aan bedrijven en die leverden op hun beurt aan buitenlanders.

Firma's die rechtstreeks samenwerken met buitenlandse bedrijven genieten meestal meer bescherming.

Bvb. door het feit dat ze op de luchthaven gevestigd zijn. Het is juist daarom dat chauffeurs, transporteurs en mensen zoals verzoeker veel gevaar lopen.

"Dat weet ik, maar u werkte niet met buitenlanders.

Ja, dat is een goede vraag, ik vroeg me dat ook of. Het antwoord is dat ze dachten: als ik de tanks niet aan de bedrijven geef, hoe kunnen de buitenlanders hen krijgen? " (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 19-20)

3) omwille van ras, religie, nationaliteit. behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonde dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep'

(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker werd gevisieerd door de taliban omdat hij met z'n bedrijf watertanks leverde aan bedrijven die werken voor de Amerikanen. De taliban dreigde ermee hem te vermoorden en hebben ook effectief op hem geschoten. Bijgevolg was het onmogelijk voor verzoeker om in het land van herkomst te blijven.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging"

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

"Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen " (Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Voor verzoeker is het onmogelijk om de bescherming van de Afghaanse autoriteiten in te roepen.

De Afghaanse autoriteiten zijn niet in staat zichzelf te beschermen. In de provincie Kandahar is de overheid niet opgewassen tegen dergelijke groeperingen."

Per aangetekend schrijven van 12 juni 2013 maakt verzoeker de volgende stukken over: een afdruk van een persartikel dat volgens verzoeker handelt over de aanslag op zijn bedrijf met beëdigde vertaling op datum van 24 oktober 2012, een kopie van een klacht bij de politie ingediend door de vader van verzoeker met beëdigde vertaling op datum van 24 oktober 2012 en kopieën van foto's van de politieman van district 2 die volgens verzoeker twee mannen van de taliban heeft gedood en foto's van mensen die gewond raakten bij de aanslag.

Per aangetekend schrijven van 22 augustus 2013 voegt verzoeker de volgende stukken toe: een online artikel van Pajhwok Afghan News getiteld '1 killed, 3 injured in Kandahar cemetery blast' van 13 augustus 2013 en foto's van de neef van verzoeker.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, zoals recent gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007

betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn (BS 22 augustus 2013), is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt, waarbij rekening dient te worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

2.4. Aangezien er, zoals hieronder uitvoerig wordt toegelicht, in hoofde van verzoeker een reëel intern vestigingsalternatief voorhanden is in de stad Kabul, komt verzoeker conform artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus voor zover deze gebaseerd is op zijn individuele asielrelaas. Uit niets blijkt immers dat de bedreigingen en de beschietingen door lokale talibanaanhangers in de stad Kandahar (stuk 9, Vragenlijst DVZ, 8 oktober 2012, p. 4) waarvan verzoeker beweerde het slachtoffer te zijn, zich zouden uitstrekken over het hele grondgebied van het land. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de kritiek van verzoeker in zijn eerste middel op de overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot de chronologie van de gebeurtenissen, de inhoud van de tweede brief, het ogenblik waarop de bedreigingen begonnen en zijn reacties daarop, zijn contacten met het thuisfront, zijn profiel en zijn reisweg, niet langer dienstig is. Daargelaten de vraag of de informatie die verzoeker in zijn aangetekend schrijven van 12 juni 2013 aanlevert over de aanslag op zijn bedrijf waarbij zijn broer zou zijn omgekomen en de informatie uit het aangetekend schrijven van 22 augustus 2013 over het overlijden van zijn neef naar aanleiding van een bomaanslag op het kerkhof van Kandahar, bewijzen bevatten van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad op de mogelijkheid om aan deze problemen te ontsnappen door zich elders in Afghanistan te vestigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de beoordeling van het eerste middel niet langer relevant is.

2.5. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, alsook van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel en de materiële motiveringsplicht "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker. Er is geen twijfel over het feit dat verzoeker afkomstig is uit Afghanistan, meer bepaald uit de provincie Kandahar. Volgens verweerster is het niet veilig voor burgers in de provincie Kandahar. Deze conclusie kan getrokken worden uit het feit dat verweerster stelt dat verzoeker een veilig vluchtalternatief heeft in de stad Kabul.

"U verklaarde afkomstig te zijn van Kandahar, hetgeen door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Op basis van itw verklaringen concludeert het CGVS echter dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul."

(stuk 1).

Verweerster oordeelt volledig ten onrechte dat verzoeker zich in Kaboel zou kunnen vestigen.

Het intern vluchtalternatief Kaboel

Artikel 8 van de richtlijn 2004/83/EG inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming) stipuleerde de mogelijkheid voor de staten om een intern vluchtalternatief in hun wetgeving op te nemen. In België gebeurde dit door art. 48/5, § 3 Vw:

"art. 48/5, § 3 Vw. Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. "

Betreffende de beoordeling van de aanwezige omstandigheden wordt in de parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk gewezen dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op vlak van de mensenrechten aanwezig in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit ophet ogenblik waarop men de beslissing neemt.

"Bij de beoordeling van de vraag of er aanleiding is de betrokkene te repatriëren naar de voorgestelde plaats dient rekening te worden gehouden met de veiligheids-, politieke en sociale omstandigheden, met inbegrip van de situatie op het gebied van de mensenrechten (...) Vermits de beoordeling van de vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade principieel op het tijdstip van de beslissing over de aanvraag gebeurt, zal dit ook bij de evaluatie van het binnenlandse vluchtalternatief het ijkmoment vormen. " (Parl. St., 51 2478/001, 10 mei 2006).

Daarenboven herhaalt art. 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming dat dient te worden gekeken naar het feit of men redelijkerwijze kan verwachten dat men zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat hierbij nauwkeurige en actuele informatie dient te worden gebruikt afkomstig uit relevante bronnen.

Verweerster negeert de algemene situatie op het vlak van de mensenrechten voor asielzoekers die terugkeren in Kaboel en hanteert daarbij de geciteerde informatie op een foutieve manier. Verweerster schendt bijgevolg niet enkel bovenstaande bepalingen, maar ook haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Zo stelt verweerster dat jonge mannen in de steden sowieso geen nood hebben aan hun sociaal netwerk. Verweerster zou dit lezen in de "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan". Deze guidelines vermelden echter op pg. 40 het volgende:

"In light of the foregoing, UNHCR generally considers IFA/IRA as a reasonable alternative where protection is available from the individual's own extended family, community or tribe in the area of intended relocation. Sinele males and nuclear family units may in certain circumstances, subsist without family and community support in urban and semi-urban areas with established infrastructure and under effective Government control. A case-by-case analysis will, nevertheless, be necessary given the breakdown in the traditional social fabric of the country caused by decades of war, massive refugee flows, and growing internal migration to urban areas."

(stuk 16, UNHCR, "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 17 december 2010, p. 40, te consulteren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4d0b55c92.html>, verzoeker zet vet).

Dit is vermoedelijk ook de passage waarop verweerster zich baseerde, hoewel verzoeker dit niet met zekerheid kan weten gezien verweerster nalaat de door haar gebruikte informatie volledig en correct te citeren. Dit heeft grote implicaties voor de opbouw van de verdediging van verzoeker gezien verzoeker dient te gissen naar de door verweerster gehanteerde passage. Dit strookt allerminst met het beginsel van de fair-play.

In deze passage kan men dus lezen dat men het intern vluchtalternatief als bestaand kan voorhouden indien een sociaal netwerk aanwezig is in de regio waarnaar men zal verwijzen. In bepaalde omstandigheden kan er voor alleenstaande mannen inderdaad een mogelijkheid zijn in bepaalde steden om te overleven doch dit dient men te motiveren zaak per zaak gezien de massale toestroom van migratie niet lijkt te stoppen door de voortdurende toestand van oorlog die er is geweest.

De nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden vervalt dus geenszins zoals verweerster tracht te beweren. UNHCR maakt duidelijk dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn, dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, hetgeen in de bestreden beslissing geenszins is gebeurd.

Daarenboven wordt in eerste instantie in de UNHCR guidelines van 17 december 2010 betreffende de Afghaanse asielzoekers verwezen naar de principes vooruitgezet door de UN High Commissioner for Refugees in de Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilite de fuite ou de reinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des refugies van 23 July 2003, zoals te consulteren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3fb9f5344.html>.

De principes hierin uiteengezet stellen dat sowieso de beoordeling geval per geval dient te gebeuren, men verduidelijkt ook het begrip 'redelijkerwijze verwacht kan worden', hetgeen ook naar voor komt in art. 48/5 §

3 Vw:

"l'analyse du caractere raisonnable: Au vu de la situation prevalant dans le pays concerne, le demandeur peut-il mener une vie relativement normale sans devoir faire face a de trap grandes difftcultes ? Si tel n 'est pas le cas, il ne serait pas raisonnable d'attendre de l 'interesse/ee qu 'il/elle s 'etablisse dans cette zone. "

(stuk 17, UN High Commissioner for Refugees in de Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilite de fuite ou de reinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des refugies van 23 July 2003, zoals te consulteren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3fb9f5344.html>, p 4-5, verzoeker zet vet).

Een binnenlands vluchtalternatief zal enkel voorhanden zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is (VAN HEULE, D., o.c., nr. 115-118).

Verweerster stelt dat verzoeker zich in Kaboel kan vestigen aangezien hij capabel was om binnen vier jaar in Kandahar uit het niets een uitgebreide en succesvolle zaak op te bouwen en aangezien hij Pashtou en wat Dari beheerst, kan lezen en schrijven, wat Engels kan en met de computer kan werken...

Hierbij is een beoordeling van de mensenrechtensituatie en sociale-economische situatie in de desbetreffende regio op het moment van beoordeling belangrijk.

Verweerster heeft dergelijke beoordeling zeker niet gemaakt en schendt op die manier wederom de bovenstaande rechtsregels.

Er is geen werk in Kaboel aangezien iedereen naar daar vlucht om er in ghetto's te leven. Verzoeker heeft er geen netwerk en kan er dus niet zomaar een nieuwe zaak starten. Het huis van verzoeker en heel z'n vermogen is in Kandahar. Dat kan niet zomaar verlegd worden naar Kaboel. Verzoeker is trouwens nog nooit in Kaboel geweest. Het is er ook veel te duur om te blijven leven. Het is dan ook onmogelijk om in kaboel te leven en te overleven voor verzoeker. Als dit wel het geval zou geweest zijn, zou hij zeker naar daar gegaan en niet naar de andere kant van de wereld.

Indien we de sociaal-economische factoren evenals de toestand van de mensenrechten voor alleenstaande mannelijke asielzoekers bekijken dan komt men tot de vaststelling dat men zich niet (redelijkerwijze) in Kaboel kan vestigen, gezien zij daar in een uiterst precare situatie terecht komen. Op huidig moment kan de stad Kaboel de toevloed geenszins aan en schrijnende situaties doen zich voor. Verweerster houdt geen rekening met deze actualiteit.

"AIHRC highlighted that during the Taliban period, Kaboel had around 500.000 inhabitants. Due to the conflicts in different areas in the last decades - and to some extent also due to natural disasters such as the drought, the return of refugees, better economic opportunities and operation of the international NGOs - many people have fled to Kaboel in recent years. Now the city has more than five million inhabitants and has reached its limits, according to AIHRC. At present, there is no more room for people to settle in Kaboel, people cannot find a decent livelihood, and houses as well as public services such as water and sanitation are not available. This winter (2012), many people, and especially many children, have died due to the cold weather in Kaboel.

(...)

The same source added that some of the people who have come to Kaboel live in tents as they cannot afford other accommodation and the government does not provide any shelters for them (...)

Asked whether a young single man would be able to manage on his own in Kaboel, IOM replied that IOM did not have any examples from their A VR programme of young men staying on their own in Kaboel as they would normally have other family members to stay with "

(stuk 13, Danish immigration service, "Afghanistan country of origin information for use in the asylum determination process", Kopenhagen, mei 2012, te consulteren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/505afD352.html>, p. 11-13)

IIAfgaanse vluchtelingen die zijn teruggekeerd naar hun eigen land, leven in armoede in kampen voor ontheemden (...) De tenten en tentzeilen langs de glibberige paden bieden weinig bescherming tegen de weersomstandigheden. "Dit zeildoek is drie jaar oud. Hoe kan dat ons beschermen?", zegt een andere kampbewoner, Atiqullah. Hij keerde acht maanden geleden terug naar Kaboel. "We gaan hier dood van de honger. Er is geen graan, geen olie, geen hout." Hij vreest een herhaling van de strenge winter van 2012, die leidde tot de dood van meer dan honderd Afghanen. "

(stuk 14, IPS, "Afgaanse vluchtelingen zijn vreemden in eigen land", 9 januari 2013, verzoeker zet vet).

"In a country already suffering from chronic unemployment, the largely uneducated and unskilled refugees struggle to find work to feed and warm their families. "Thousands of people are finding themselves living in freezing, cramped conditions and on the brink of starvation, while the Afghan government is not only looking the other way but even preventing help from reaching them," said Horia Mosadiq, Amnesty's Afghanistan researcher. "Local officials restrict aid efforts because they want to pretend that these people are going to go away. This is a largely hidden but horrific humanitarian and human rights crisis."

(stuk 15, The guardian, "Afghan refugees abandoned by their own government, report finds", 23 februari 2012, te consulteren op <http://www.guardian.co.uk/world/2012/feb/23/afghan-refugees-amnesty-report>, [...])

Betreffende de persoonlijke omstandigheden van verzoeker waar verweerster zich op baseert werd al opgemerkt dat verzoeker allerm minst een sociaal netwerk heeft in Kaboel waar hij op kan terug vallen. Ook het feit dat hij hier kan overleven is geenszins relevant gezien zoals hierboven aangetoond verzoeker in Kaboel geenszins beroep kan doen op een opvang die voldoet aan de voorwaarden van de mensenrechten. Bijgevolg worden de bovenvermelde wetsartikelen geschonden.

2.6. In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en werpt hij wederom de schending op van de Kwalificatierichtlijn en van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"In casu beoordeelde verweerster vervolgens de veiligheidssituatie in de stad Kaboel, ten onrechte, maar volledigheidshalve verdedigt verzoeker zich ook op dit argument van verweerster.

Veiligheidssituatie in Kaboel

Verweerster argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoeker geen subsidiaire bescherming kan krijgen in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verweerster lijkt te negeren dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus veel ruimer is dan artikel 48/4, §2, punt c.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reeel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. "

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaald het volgende:

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Op heden is de veiligheidssituatie in Kaboel nog altijd alles behalve veilig te noemen.

Verweerster haalt in de bestreden beslissing het volgende aan betreffende de veiligheidssituatie in Kaboel:

"De stad lijdt wel onder aanslagen met 'Improvised Explosive Devices' (IED 's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen 'high profile' doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. "

(stuk 1)

Verweerster tracht het risico voor de burgers in Kaboel te ontkennen, door te stellen dat enkel 'high profile' doelwitten worden gevisieerd. Zo stelt zij geheel ten onrechte dat het geweld in Kaboel slechts een uiterst beperkte impact heeft op het leven van de gewone burger. Hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit van de acties zijn, zijn zij wel het slachtoffer ervan!

Objectieve informatie toont aan dat dit geenszins klopt met de realiteit! In de provincie Kaboel zijn er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten. De veiligheidssituatie kan allerm minst stabiel genoemd worden. Het is geenszins uitgesloten dat er burger slachtoffers vallen!

"In de eerste helft van 2012 zijn er drie grote aanslagen geweest in de provincie Kaboel, waarvan twee in de hoofdstad. De aanslagen werden telkens opgeëist door de taliban.

- 22 juni 2012 - in een hotel vlakbij Kaboel. 20 slachtoffers, onder me vrouwen en kinderen. Volgens de taliban organiseerde men in dit hotel wilde feestjes waar vrouwen zich prostitueerden.

- 2 mei 2012 - bij een autobom en zelfmoordaanslag vlakbij een school kwamen in Kaboel 8 burgers om en raakten 24 anderen gewond. Volgens de Taliban was de aanval een antwoord op het bezoek, enkele dagen voordien, van de Amerikaanse president Obama.

- 15 april 2012 - Kaboel stad - gericht tegen de regering en diplomatieke posten (ambassades) en de NAVO hoofdzetel. Tijdens deze aanval hebben de taliban het parlement van Afghanistan, ministerie van handel en

de ambassade van Rusland in Kaboel beschoten. Bij de aanval kwamen 3 burgerslachtoffers, 36 gewapende mensen en 8 leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten om. In totaal raakten 65 mensen gewond, onder wie 25 burgers.

In 2011 was er in Kaboel, zoals in de rest van het land, een toename van geweld. In de tweede helft van 2011 was er over deze hele centrale regio van Afghanistan een toename van 80% burgerlijke slachtoffers (van 128 tot 230). De toename situeerde zich vooral in Kaboel, waar 71 slachtoffers vielen. Bijna al deze slachtoffers, namelijk 67, waren het gevolg van 6 zelfmoordaanslagen. (UNAMA rapport 2011). " (stuk 3, "Achtergrondfiche Afghanistan", Vluchtelingenwerk Vlaanderen, november 2012, te consulteren op http://www.vluchtelingenwerk.be/bestanden/publicaties/landenrapport_afghanistan.pdf verzoeker zet vet)

Objectieve bronnen tonen aan dat het aantal van slachtoffers onder de burgers nog steeds zeer hoog is!

"In the first six months of 2012, the armed conflict in Afghanistan continued to take a devastating toll on civilians. Between 1 January and 30 June 2012, conflict-related violence resulted in 3,099 civilian casualties or 1,145 civilians killed and 1,954 others injured, a 15 percent decrease in overall civilian casualties compared with the same period in 2011 when UNAMA documented 3,654 civilian casualties (1,510 killed and 2,144 injured). This reduction of civilian casualties reverses the trend in which civilian casualties had increased steadily over the previous five years. UNAMA remains concerned, however, that the number of civilian deaths and injuries remains at a high level, comparable with 2010, when UNAMA documented 3,268 (1,271 civilian deaths and 1,997 civilian injuries) civilian casualties."

(stuk 4, "Afghanistan: Mid - Year Report 2012, protection of civilians in armed conflict", UN Office of the High Commissioner for Human Rights, juli 2012, verzoeker zet vet)

"A total of 374 civilians were killed and 581 injured in August as a result of the war in Afghanistan, making it the second deadliest month for civilians since 2007, the United Nations said Friday. "

(stuk 5, "August 'second deadliest month' for Afghan civilians: UN, Agence France - Presse, dd. 21 September 2012, verzoeker zet vet)

In augustus 2011 lieten gewapende mannen in boerka en zelfmoordvesten twee autobommen afgaan bij de British Council, een cultureel centrum, waarna ze het terrein van dit centrum binnendrongen. Ten minste 8 mensen werden gedood en 22 raakten gewond. In September 2011 was er een aanval, waarbij het Haqqani-netwerk direct betrokken was, op de VS ambassade en het hoofdkwartier van de NAVO, waarbij 6 mensen omkwamen en 19 personen gewond raakten. In oktober 2011 was er een zelfmoordaanslag in Kaboel op een shuttlebus van de NAVO die manschappen van de VS vervoerde naar de NAVO basis in Kaboel. Meer dan 20 mensen kwamen om. In december 2011 kwamen bij een zelfmoordaanslag 56 mensen om en raakten 195 mensen gewond. De zelfmoordaanslag vond plaats bij de Abulfazl moskee in Kaboel, het belangrijkste sjiiitische heiligdom in Kaboel, tijdens Ashura, een feestdag voor Sjiieten met openbare processies en rituelen. In februari 2012, naar aanleiding van de abusievelijke koranverbranding op de Amerikaanse luchtmachtbasis Bagram, vonden er in het hele land gewelddadige protesten plaats waarbij onder andere in Kaboel doden vielen. In april 2012 vond een complexe aanval van de Taliban in Kaboel plaats. De aanval werd waarschijnlijk uitgevoerd door leden van het Haqqani-netwerk, die urenlang de diplomatieke wijk en het parlement onder vuur namen. Ook voerden ze tegelijkertijd aanvallen uit in drie provincies in het oosten (Nangarhar, Paktia en Logar). 38 opstandelingen kwamen om, van wie 16 in Kaboel. Waarschijnlijk kwamen vier burgers om het leven en raakten 24 burgers gewond in vier provincies. Er vielen ten minste acht doden onder de ANSF. De inlichtingendiensten kregen kritiek dat ze deze aanslag niet zagen aankomen. Op 2 mei 2012 kwamen in Kaboel bij een autobom en zelfmoordaanslag vlakbij een school 8 burgers om en raakten 24 anderen gewond. Volgens berichten zou de aanval gericht zijn op de internationale gemeenschap. Op 21 juni 2012 vielen vijf leden van de Taliban (waarschijnlijk van het Haqqani netwerk) een hotel net buiten Kaboel binnen en hielden de gasten gedurende twaalf uur in gijzeling. Afghaanse veiligheidstroepen maakten een eind aan de gijzeling. In totaal kwamen minstens twintig mensen om, waaronder de vijf gijzelnemers.

(stuk 6, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", Rijksoverheid.nl, juli 2012, verzoeker zet vet)

In de provincie Kaboel komen veiligheidsincidenten gaande van bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen, moord ... bijna dagelijks voor.

In Afghanistan is er na een dag een einde gekomen aan het lenteoffensief van de taliban. Gisteren vielen tientallen verzetsstrijders de diplomatieke wijk in de hoofdstad Kaboel aan, ze beschoten ook het parlamentsgebouw. De veiligheidstroepen schakelden de taliban uit. Daarbij kwamen 36 talibanstrijders en 8 Afghaanse soldaten om het leven.

(stuk 7, "Lenteoffensief taliban na een dag al ten einde", Het Nieuwsblad, dd. 16 april 2012, verzoeker zet vet)

"Een zelfmoordaanslag met een bomauto heeft woensdag het centrum van de Afghaanse hoofdstad Kaboel opgeschrikt, kort nadat de Amerikaanse president Barack Obama het land had verlaten na een verrassingsbezoek. De bom ontplofte aan een pension waar onder meer buitenlandse werknemers van de Europese Unie en de VN verbleven. Er vielen zeker zes doden.

De slachtoffers zijn vijf Afghaanse voorbijgangers en een veiligheidsagent wiens nationaliteit nog niet

bekend is. Na de aanslag waren er nog een of meerdere explosies nabij het gebouw. De taliban hebben de aanslag opgeëist."

(stuk 8, "Zelfmoordaanslag schrikt Kaboel op kort na vertrek Obama", Het Nieuwsblad, dd. 2 mei 2012, verzoeker zet vet)

Bij een bermbomaanslag op een bus zijn dinsdagochtend zeker negen Afghaanse burgers om het leven gekomen. Er vielen ook gewonden. De bom explodeerde toen de bus over een brug reed, even ten noordwesten van de hoofdstad Kaboel, zo liet de politie weten.

(...)

Mogelijk heeft de man gedacht dat hij een bus met overheidspersoneel opblies. Er zaten evenwel 'gewone' Afghanen in de bus, zei de politie."

(stuk 9, "Afghaanse burgers gedood bij bomaanslag", het nieuwsblad, dd. 7 augustus 2012, verzoeker zet vet)

"Bij een aanslag op een legerbasis in de Afghaanse hoofdstad Kabul zijn maandag zeker twee mensen om het leven gekomen. Minstens vijftien anderen raakten gewond. " (stuk 10: Nieuwsblad.be, 'Aanslag op Amerikaanse basis in Kaboel, dd. 17 december 2012, http://www.nieuwsblad.be/article/detail.aspx?articleid=DMF20121217_00404832)

"In Afghanistan zijn bij twee aanslagen 19 mensen om het leven gekomen. Bij een zelfmoordaanslag tegen het ministerie van defensie in Kaboel zijn negen mensen omgebracht. Volgens de taliban, die de verantwoordelijkheid opeisten, was de aanslag een signaal voor de Amerikaanse minister van Defensie Hagel. Die is in Kaboel op bezoek. De andere aanslag, in de stad Khost, was gericht tegen een patrouille van Afghaanse en NAVO-troepen. Daar zijn acht kinderen om het leven gekomen. "

(stuk 11: De Standaard, 'Aanslag als signaal naar VS-minister', dd. 9 maart 2013, http://www.standaard.be/artikel/detail.aspx?artikelid=DMF20130309_00498113&word=kaboeP)

"Bij de zelfmoordaanslag in de Afghaanse hoofdstad Kaboel zijn zaterdagochtend negen burgers om het leven gekomen. Er vielen ook dertien gewonden. Met de aanslag wilden de taliban een "boodschap" geven aan Chuck Hagel, de nieuwe VS-minister van Defensie."

(stuk 12: De Standaard, 'Negen doden bij zelfmoordaanslag in Kaboel', dd. 9 maart 2013, http://www.standaard.be/artikel/detail.aspx?artikelid=DMF20130309_00498038&word=kaboeO)

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is.

Hoewel verweerster wenst te verkopen dat Kaboel een 'veilige' provincie is, zijn er in de Afghaanse hoofdstad en omliggende gebieden nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten. Bij deze incidenten vallen slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders. Verweerster is in wezen blind voor de werkelijkheid.

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is.

Hoewel verweerster wenst te verkopen dat Kaboel een 'veilige' provincie is, zijn er in de Afghaanse hoofdstad en omliggende gebieden nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten. Bij deze incidenten vallen slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders. Verweerster is in wezen blind voor de

werkelijkheid.”

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken toe: informatie over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan uit de Achtergrondfiche Afghanistan van november 2012 van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, een uittreksel uit het Afghanistan mid-year report 2012 protection of civilians in armed conflict van juli 2012 van het UN Office of the High Commissioner for Human Rights, een artikel getiteld 'Afghanistan: August 'second deadliest month' for Afghan civilians' van UN Agence France-presse van 21 september 2012, een uittreksel uit het algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012, een online artikel van Het Nieuwsblad getiteld 'Lenteoffensief taliban na één dag al ten einde' van 16 april 2012, een online artikel van Het Nieuwsblad getiteld 'Zelfmoordaanslag schrikt Kaboel op kort na vertrek Obama' van 2 mei 2012, een online artikel van Het Nieuwsblad getiteld 'Afghaanse burgers gedood bij bomaanslag' van 7 augustus 2012, een online artikel van Het Nieuwsblad getiteld 'Aanslag op Amerikaanse basis in Kaboel' van 17 december 2012, een online artikel van De Standaard getiteld 'Aanslag als signaal naar VS-minister' van 9 maart 2013, een online artikel van De Standaard getiteld 'Negen doden bij zelfmoordaanslag in Kaboel' van 9 maart 2013, een uittreksel uit de 'Afghanistan Country of Origin Information for Use in Asylum Determination Proces' afkomstig van de 'Danish Immigration Service's fact finding mission to Kabul, Afghanistan' van 25 februari tot 4 maart 2012 uitgegeven in mei 2012, een artikel van IPS getiteld 'Afghaanse vluchtelingen zijn vreemden in eigen land' van 9 januari 2013, een online artikel van The Guardian getiteld 'Afghan refugees abandoned by their own government, report finds' van 23 februari 2012, een uittreksel uit de UNHCR guidelines voor Afghanistan van 17 december 2010 en een rapport van het UNHCR getiteld 'La possibilité de la fuite ou de réinstallation interne dans le cadre de l'application de l' article 1A(2) de la convention de 1951 et/ou du protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés'.

2.7. Het tweede en het derde middel worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.8. Waar verzoeker de schending aanvoert van de Kwalificatierichtlijn, merkt de Raad op dat deze in Belgisch recht is omgezet, waardoor verzoeker zich niet langer dienstig op deze richtlijn kan baseren. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatslozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, merkt de Raad op dat de verticale rechtstreekse werking van een richtlijn slechts ontstaat op het einde van de omzettingstermijn ervan en voor zover de lidstaat in kwestie in gebreke is gebleven (HvJ, 5 april 1979, Ratti, nr. 148/78, r.o. 43-44). Krachtens artikel 39 van richtlijn 2011/95 EU loopt de omzettingstermijn slechts af op 21 december 2013. Verzoeker kan zich dus evenmin dienstig beroepen op de richtlijn 2011/95 EU.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.10. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het fair playbeginsel, benadrukt de Raad dat dit beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of het niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair play" doet zich dan ook slechts voor als er sprake is van moedwilligheid. Verzoeker heeft geen kwade trouw in hoofde van de commissaris-generaal aannemelijk gemaakt.

2.11. In de bestreden beslissing wordt een intern vestigingsalternatief in Kabul voorgesteld: "(...) U verklaarde afkomstig te zijn van Kandahar, hetgeen door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS echter dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. (...)". In de bestreden beslissing wordt hierbij gesteld dat verzoeker capabel was om binnen vier jaar in Kandahar uit het niets een uitgebreide en succesvolle zaak met meerdere panden en verscheidene werknemers uit te bouwen, hij Pashtu en redelijk wat Dari beheerst, kan lezen en schrijven, wat Engels kan en met de computer kan werken. Op grond van de rapporten van CEDOCA wordt besloten dat het geweld in Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder gelokaliseerd waardoor de impact op het leven van de gewone burger eerder beperkt is en er bijgevolg geen reëel risico

op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker betwist de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij over een intern vestigingsalternatief in Kabul beschikt. Hierbij voert verzoeker aan dat hij geen sociaal netwerk heeft in Kabul waar hij op kan terugvallen. De Raad wijst er echter op dat het EHRM zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Husseini tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010 (hierna: de *UNHCR Guidelines*), die door verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 16) waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.13. De UNHCR *Guidelines* benadrukken dat er steeds een “*case-by-case analysis*” moet zijn bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, hetgeen verzoeker ook in de verf zet door dit in zijn verzoekschrift meermaals te benadrukken (Verzoekschrift, p. 10-11): “*La possibilité de fuite ou de réinstallation interne dans le cadre de l’application de l’article 1A(2) de la convention de 1951 et/ou du protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*”, stukken die verzoeker ook als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 16 en 17). Waar verzoeker beweert dat dit in de bestreden beslissing geenszins zou zijn gebeurd, kan hij niet worden gevolgd. In de beslissing wordt er immers op gewezen dat verzoeker meerderjarig is (stuk 10, Verklaring DVZ 8 oktober 2012, persoonsgegevens, vraag 4 + stuk 9, vragenlijst CGVS 8 oktober 2012, vraag 4 + stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 januari 2013, p. 2 – 3) en dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij samen met zijn vader religieuze boeken bestudeerde, alsook Pashtu kan lezen en schrijven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 januari 2013, p. 6). Verder verklaarde verzoeker dat hij ook een klein beetje Hindi spreekt (stuk 10, Verklaring DVZ 8 oktober 2012, persoonsgegevens, vraag 10), kennis heeft van het Dari (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 januari 2013, p. 6) en noties heeft van het Engels, taal die hij twee tot drie jaar studeerde (Ibid. + stuk 9, vragenlijst CGVS 8 oktober 2012, vraag 10). Verzoeker gaf verder aan dat hij weet hoe hij een computer moet gebruiken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 januari 2013, p. 6). Bijkomend blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker er in geslaagd is om op een aantal jaren tijd een uitgebreide zaak uit te bouwen die meerdere panden omvatte en een zeker commercieel succes kende (Ibid., p. 6 – 10). De Raad meent dat de commissaris-generaal rechtsgeldig kon vaststellen dat een hervestiging in Kabul in hoofde van verzoeker op grond van zijn persoonlijk profiel als redelijk dient te worden beschouwd.

2.14. Naar aanleiding van het betoog van verzoeker over de uiterst precare situatie in de stad Kabul op sociaal-economisch vlak en op het vlak van de mensenrechten, benadrukt de Raad dat het louter uiten van een dergelijke vrees en de verwijzing naar algemene rapporten en informatie (Verzoekschrift, bijlage 13, 14 en 15) niet aantoont dat verzoeker daadwerkelijk en persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet steeds in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Verzoeker maakt immers geenszins aannemelijk dat hijzelf, gelet op zijn profiel, in de precare sociaal-economische situatie zal belanden waarnaar hij verwijst. Bijkomend wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 van het EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden onderzocht op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Gelet op het voorgaande en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden en zijn profiel, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt.

2.15. Wat de (veiligheids)situatie in Kabul betreft, blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal aan de nota met opmerkingen werd toegevoegd (Nota met opmerkingen, SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie: Regionale analyse, 21 maart 2013, p. 8-11) dat de veiligheid in Kabul er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat en dat in 2012 het aantal aan AOG-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gaat in vergelijking met 2011. Volgens de informatie lijkt het erop dat de “*Afghan National Security Forces*” (ANSF) steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidssparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe, high profile aanslagen zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad. Zo werden onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel aangevallen. Tegelijk vonden er aanvallen plaats in Logar, Paktia en Nangarhar. Nog volgens de informatie plegen de “*Armed opposition Groups*” (AOG), zich bewust van de weerslag op de publieke opinie, maar om de middellange termijn een dergelijke aanslag, met sterke focus op de “*International Military Forces*” (IMF) en Afghaanse overheid. Bijna alle slachtoffers van de zware aanval in april waren de aanvallers zelf en ANSF-personeelsleden die tussenbeide kwamen. Dit wijst erop dat burgers bij de complexe aanval in april geen doelwit waren. De aanval op het hotel bij het Qargha-meer was dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn blijkens de informatie echter eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Burgers raken in enkele gevallen wel betrokken bij het geweld als collateral damage. Daarnaast komen er ook raketaanvallen voor en heeft de stad ook te maken met gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld. Het aantal raketaanvallen is evenwel aanzienlijk afgenomen de laatste jaren en ook het aantal ontvoeringen is sterk gedaald. Dit laatste is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna alle zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen “*Improvised explosive Devices*” (IED’s) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen ‘harde doelwitten’ en buiten de dag-uren (Ibid.). Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul “*asymmetrische aanvallen*” voorkomen doch geen “*open combat*” wordt gevoerd en dat er een “*solide verbetering*” is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met IED’s meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “*high profile*” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. In elk geval kan niet worden gesteld dat er in Kabul voor burgers een reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker in voorliggend verzoekschrift geciteerde persartikelen en rapporten (Verzoekschrift, bijlage 3 tot en met 12) en de door hem aangehaalde aanslagen en incidenten bevestigen de informatie over de gerichte aanslagen, maar laten geenszins toe te besluiten dat er actueel in Kabul sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen in 2011, 2012 en 2013 waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van “*open combat*”, noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook met zijn stelling dat men oog moet hebben voor de humanitaire gevolgen van een het conflict en dat hij vreest dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog – hetgeen louter een veronderstelling is – slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op de appreciatie van de situatie in Kabul op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.16. Aangezien in hoofde van verzoeker een reëel intern vestigingsalternatief voorhanden is, is er conform artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg komt verzoeker niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN